

HIERARCHIA ŠERA

ADRIANA BOLYOVÁ

IKAR

ADRIANA BOLYOVÁ

HIERARCHIA ŠERA

IKAR

Text © 2022 by Adriana Bolyová
Cover illustration © 2022 by Rastislav Le
Cover design © 2022 by Juraj Šramko
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8678-8

BOLO A BUDE

Po terase sa rozlial hnilobný zápach. Nerozptýlil ho ani vetrík, ktorý vial od oceána.

Sivý posol sa zjavil pri ležadlách so slnečníkmi. Skryl sa do ich tieňa. Na opaľovanie veľmi nebol.

„Krv, Ari!“ zvolala Radana z bazéna. Vyložila si ruky na sklenený okraj. Ari jej doprial sotva polhodinku pokoja. Dvojčatám trvalo pripraviť si kruhy niekedy aj dlhšie, a to sa ešte neprepracovali k tým náročnejším.

Ari siahol po noži na opasku a zarezal si do dlane so sebazaprením, akého Marko zatiaľ nebol schopný. Pofíkal krvou drevenú podlahu a posol sa hneď vrhol pred neho. Ari stúpol.

„Marko, teraz ty! Ari, budeš čakať, kým sa mu to nepodarí!“

To sa nepáčilo ani jednému. Ari sa ihneď naklonil k bratovi, že mu pomôže. Ústa mal vykrivené a obočie nepriateľsky stiahnuté. Nenašla sa v ňom ani štipka trpezlivosti, ako obyčajne. Radana toho mala plné zuby.

Šľahla myslou prúd vody Áresovým smerom. Chlapec zajačal a zvalil sa. Rana ho musela poriadne zaštipať na líci, účinnejšie ako facka.

„Povedala som – čakaj!“

Chlapec, celý mokrý, sa opäť pozviechal do sedu. Zlosť z jeho mysle len tak bublala, ale neopovážil sa na Rada-

nu zazrieť ani jej niečo povedať. Dobre vedel, že porušil pravidlá.

„Marko, máš päť minút na to, aby si to dokončil. Ak sa tu nezjaví aj tvoj posol, nikam s otcom zajtra nepôjdete, o to sa postarám. Budete cvičiť runy, obaja.“

Ari horko-ťažko vyčkal päť minút. Radanu jeho pozdychnutia, cholerické podupkávanie a poznámky o tom, aké je super, že zasa nikam nepôjdu, nevýslovne vytáčali. Prešla ju všetka chuť byť čo len trochu milá.

Keď Marko po chvíli jedovania sa nad svojím kruhom šmaril kriedu cez zábradlie terasy, Radana sa vytiahla z bazéna. Pohnojili si to oveľa viac, ako si mysleli. Po Ule zdedili akurát to, že si robili, čo len chceli.

Zamierila k domu. Mokré šľapy sa jej odtláčali na podlahe.

„Večer povedzte otcovi, že ostávate doma. Ja dám vedieť Evangele, nech vám dnes nechystá večeru.“

„No skvelé!“ zvolal zase Ari.

Radana zastala a otočila sa k nemu odo dverí. Venovala mu dlhý ťaživý pohľad. Nerozsfňukal sa, ale nemal od toho ďaleko.

„Ste leniví a vôbec sa nesnažíte. Kým sa nenaučíte robiť si úlohy poriadne, nečakajte od nás žiadne výlety ani hračky. Nič. Žiadne lunaparky, akvaparky a čo ja viem čo. Nepohnete sa odtiaľto. Budete sa učiť a budete robiť, čo sa vám povie. Čo si myslíte?“

Pýtala sa len rečnicky. Vedela, čo si myslia, a práve preto im odporné správanie bez výčitiek oplácala. Hlavy mali plné šantenia. Práca sa im hnusila a vzpierali sa jej, ako len mohli.

Giuliano sa aj s rečičkami o ich peknom detstve mohol strčiť. Vychoval si z nich ľahťákrov, a keď sa pred časom rozhodol, že stačilo a nastal čas prítvrdiť, poradiť si s nimi mala už Radana.

Nechala ich trucovať vonku. Kým sa upokoja a pocho-
pia, čo si vlastným pričinením spôsobili, ubehnú hodiny.

Zišla po schodisku. Sladká ananásová vôňa sa rozšírila
z kuchyne na prízemí už po celej vile. Evangela sa osobne
podieľala na príprave akéhosi večierka pre okolité krízové
centrá pre matky s deťmi a jej aktuálna posadnutosť ana-
násovým džemom prepukla naplno.

Ovocia dala včera priviezt' za plnú dodávku a na prí-
pravu zákuskov si najala tri pomocníčky. Aspoň na pár
dní sa jej podarilo prekryt' zápach, ktorý okolo seba šíri-
la Radana a dvojčatá, odkedy ich začala zasväcovať do ta-
jomstiev démonológie.

Radana strčila hlavu do zapratanej kuchyne. Ovalil ju
sladkastý puch. Nechcela vojsť, ale svoje vyhrážky dvojča-
tám mienila splniť do bodky.

„Angela,“ oslovila asi stodvadsaťročného tvora pocho-
vaného v ananásových šupkách. Či šestnásťročná dievča.
Uhol pohľadu. Polovičný anjel zdvihol hlavu a zazubil sa.
Tri ženy miešali, krájali a nadávali v pozadí.

„Chlapci ma naštvajú. Nebudú jesť, kým nepoviem.“

Evangela obrátila oči k nebesiam, ale potom prikývla.
Chcela Radanu zastaviť a prudkým gestom jej niečo pove-
dať, no ona sa tvárila, že si to nevšimla, a zmizla.

Vedela, s čím by Evangela otravovala. Giulianove naro-
deniny boli už o tri týždne a dvojčatá oslavovali tie svoje
len pár dní po ňom. V oboch prípadoch šlo o okrúhle vý-
ročie, keďže chlapci mali mať už desať rokov a z Giuliana
sa mal podľa Evangely stať druhý najpríťažlivejší štyridsiat-
nik v zemskej sfére. Prvým bol údajne Diego Ortega, kto-
rého Evangela a Radana minulý rok najali ako pomocného
údržbára. Giuliano ho prepustil, keď obe pristihol, ako dô-
sledne kontrolujú Diegovu prvú úlohu opraviť inteligentné
osvetlenie v kúpeľni, ale ešte dôslednejšie mu pri tom spod
rebríka zízajú na bicepsy a na zadok.

Čím bol Giuliano starší, tým menšia bola jeho ochota dohadzovať Evangele kadejakých zajačikov. Sprísnel, no ona to akceptovala, rovnako vďačná za každý deň, ktorý mohla radšej stráviť s ním.

Vybehla z kuchyne. Radanu zastihla tesne predtým, než vyklzla bočným východom strmo vedúcim k oceánu.

Radana sa chcela ďalej kúpať. Tak či tak bola mokrá a po splne mala konečne voľno. Domov sa vrátila len včera večer, zmorená singapurským dusnom aj úbytkom energie.

Evangela jej zovrela zápästie.

Počkaj chvíľku, pomyslela si koncentrovane, aby nemusela použiť znaky a aby ju Radana začula. Po rokoch to mali už výborne nacvičené. Komunikovať mohli bez toho, aby Radana ublížila jej či Giulianovi.

Rozmýšľala som nad darčekom... Ty vieš, čo by Giuliana potěšilo najviac, začala a Radana otrávene vydýchla.

Tak zasa.

Evangela jej pleskla po ruke, ktorou sa Radana pokúšala dostať ku kľučke.

Prosím ťa, naliehala tá otrava. *Prečo to ešte neskúsime?*

„Koľkokrát?“ vyštekla Radana.

Evangela si z jej tónu, ktorý by odplašil aj leviu svorku, nerobila vôbec nič. Bola naučená znášať všetky možné nálady. Pri Giulianovi obzvlášť.

Radana nemala dôvod byť protivná, a tak sa zhlboka nadýchla. Úbohé bábätká. Úbohý prvý maličký. Prehltla zárodok vzlyku v krku a prehovorila pokojnejšie, hoci sa jej roztriasli ruky: „Už stačilo. Ak sa mi nemali narodiť vtedy, nenarodia sa ani teraz. Ďalšími pokusmi nič nezmeníme. Musíme prísť na to, čo sa pokazilo. Nebola to moja vina. Stalo sa to vtedy v Innsbrucku. Určite.“

Tak potom... Evangela zaváhala. Nebola si istá, či na ďalšie slová smie vôbec pred Radanou pomyslieť. Napokon sa odhodlala. Pre Giuliana bola fakt schopná všetkého.

Potom by sme si mali pohovoriť aj... s Mátém. Viktor mal byť predsa len aj jeho, no nie? Mali by sme...

Čo všetko by mali a ako všemožne by sa ešte chcel Giuliano pokúsiť dostať Viktora na svet, si Radana už odmietla vypočuť. Najmä nie v deň, keď mala mať od všetkého pokoj.

Vytrhla sa z Evangelinej čokoládovohnedej rúčky a už aj sa náhlila dolu strmými schodmi. Dúfala, že súkromná pláž bude naozaj *súkromná* a všetci ju nechajú tak.

Evangela, ako vždy, dokonale prečítala situáciu a Radane zabezpečila dostatočný čas osamote.

Bedákanie dvojčiat sa chvíľu ozývalo aj dole na pláži. Evangela im poriadne vynadala a nedala sa uprosiť, aby sa za ne prihovarila. Aj keď ich rada rozmaznávala a bola pre nich ako mamička, Radana mala v niektorých veciach rovnaké slovo ako Giuliano.

Všetky zvuky ustúpili do pozadia.

Teplý oceán obmýval Radanu do pol pásu. Sedela uprostred vlniek. Chodidlá a zadok sa jej prepadli do jemného piesku a na trčiace kolená jej pražilo slnko. Namierila tvár do jeho jasu a ten prenikol cez jej zavreté viečka.

Zlatá žiara bola späť. Tak si to zakaždým predstavovala. Máté mohol sedieť vedľa nej.

Všetko pustila z hlavy, ako keby bola znova ukrytá v jeho vedomí. Tam ju nič nebolelo, ničoho sa neobávala a bola v bezpečí. Mohli to byť aj roky, odkedy sa tak cítila naozaj. Pamätala si to však celkom podrobne. Oživila všetky spomienky na Innsbruck, hoci vedela, že keď sa z nich vynorí, bude to zlé.

Rada sa utápala v minulosti. Pred ôsmimi rokmi sa do nej zavrtala neznesiteľná krivda a ťažila ju stále. Prišla o niečo, čo ešte nemala, ale čo jej bolo sľúbené.

Viktor bol preč. Dalo sa len hútať, či nenávratne.

Ak pomyslela na Henryho, do očí sa jej tlačili slzy ešte aj päť rokov po tom, ako zmizol. To prestalo. Zamestná-

vali ju úlohy zo Singapuru a zamestnávali ju aj Giuliano s Evangelou – urputne a najmä skutočne nenápadne. Radana sa však dala zatahnuť do všetkého, čo vymysleli, a bola im za to vďačná. Nemohli predsa celý čas myslieť len na to, čo nevyšlo a čo ich trápilo. Mali toho veľa. Mnohí by povedali, že všetko.

K Henrymu z druhého sveta sa z nejakého dôvodu nemohla dostať. Tým dôvodom bola takmer na sto percent Berita. Radane sa podarilo vniknúť do rôznych alternatívnych verzí pozemského života. Cvičila a naučila sa to. No vždy, keď sa zamerala na budúcnosť so svojím synom, jej myseľ dostala facku. Nepochybovala, že tá hnusoba ju nejakým spôsobom blokuje. Nemala s ňou ani štipku zľutovania.

To nič, povedal jej Giuliano takmer každý deň. To nič, tešme sa teraz zo všetkého ostatného. Keď budeš žiť vo sférach, vynahradíš si to.

Mal pravdu. Niečo podobné jej kedysi vravieval aj Má-té. Vedel, čo ju ešte čaká. Azda vedel aj s kým. Lenže to jej nikdy neprezradil.

Radana ho pustila z hlavy a spolu s ním aj Henryho. Natiahla vedomie vpred – k oceánu. Už takmer týždeň neskontrolovala klbko rias, ku ktorému sa zúfalo tlačila asi desiatka morských koníkov. Všetko zelené v širokom okruhu ich domova zahynulo.

Keď Radana pred tromi mesiacmi spomenula Evan-gele, čo našla v oceáne, a opísala jej nešťastný osud morských tvorov, polovičný anjel ostal dojatý k slzám. Odvtedy sa o ne Radana starala. Z ďalekých vôd ku koníkom naháňala planktón a drobné kôrovce, aby nepodochli od hladu. Stálo ju to veľa sústredenia, ale Evangela mala z tej vzbury proti krutosti prírody veľkú radosť.

Radana bola sýta. Na záver splnu sa postarala aj sama o seba. Myseľ mala opäť pevnú a poslušnú. Rozkázala jej

roztiahnuť sa v desiatkach kilometrov širokom okruhu nad i pod oceánom.

Energie mala nakrátko dostatok. Potrebovala päť obetí. Viac nechcela. Vyžívala sa skôr v hľadaní spôsobu, ako ľudí na pokraji smrti zachrániť, nie zjesť. Zvykla si žiť so silami na hranici. Vystačili jej presne na mesiac s tým, že pre Giuliana z nich vždy mala tiež. Väčšinou mu stačilo, keď pred ním odtajnila myšlienky druhých alebo nejaké myšlienky do cudzích hláv vložila. No ochotná bola, len keď šlo o vážnu vec. Človeku, ktorému zasahovala do mozgu, zvyčajne ublížila natrvalo.

Keď išlo o rozmary, Giuliano si musel vystačiť s obmedzenejším repertoárom Radaniných schopností. To on prvý navrhol, aby spolu preskúmali oceán. Radana ho vodila nedotknutými hĺbkami z pohodlia domova. Bola to čistá nádhera. Zhovárali sa so žralokmi ich čudnými útržkovitými myšlienkami, prekutrávali dno, škodoradostne ľakali turistov na výletných lodiach a párkrát zachránili ryby z rybárskych sietí.

Giuliana rovnako zaujímalo podzemie. Bol zvedavý, ale to nebolo všetko. Fakt, že odhaľuje záhady, ku ktorým sa iní nikdy nedostanú, mu pôsobil pravý pôžitok.

Evangela nebola veľkým fanúšikom záhad. Maximálne však fandila všetkému, čo Giuliano a Radana robili spolu. Zo začiatku žmurkala a žartovala vždy, keď ich pristihla niekde zatvorených. Keď pochopila, že sa tam venujú všetkému na svete, len nie jeden druhému, pritvrdila a stala sa z nej malá dohadzovačka. Bola nadšená z predstavy, že Giulianovi zaistí stálu partnerku, ktorá by dokonale dopĺňala ich harmonické, no platonické manželstvo. Evangela bola na dotyky háklivá. Radana ich, naopak, potrebovala. Obzvlášť v ťažkých obdobiach.

Priaznivý vývoj ich vzťahu sa však na dlhé mesiace zastavil, keď sa Radana na výlete na Fidži vypotáčala zo

svojej spálne v slamenom domčeku celá zakrvavená. De Vosovci ani žiadny démon už nedokázali pomôcť. Ledva sa začala na Viktora chystať, už aj sa musela vyrovnávať s jeho odchodom.

Trvalo jej to dlho.

Evangela a Giuliano dali okamžite poslať po Mátého. To však len vystupňovalo Radanin žiaľ. Vyhodila ho. Rozrušená, ubolená a zahanbená. Videla ho naposledy.

Pokúšal sa k nej dostať celé týždne. Obsypával ju darčekmi, ale odmietala jeho aj všetko, čo poslal. Evangela nedokázala vrátiť iba osirelé mláďa leňochoda, ktoré dorazilo s červenou mašľou okolo krku. Nosievala ho Radane takmer denne a ona mu vyplakávala do drsného kožúška. Jej Jopa bez stopy zmizla ešte v Innsbrucku a Argos sa jej hocikde na svete zjavoval len občas, ale čoraz zriedkavejšie. Nový kamarát sa zišiel.

Nasledovali mesiace letargie a úvah, čo sa pokazilo. Radana svoje zdravie aj plod kontrolovala neustále. Tri mesiace bolo všetko dokonalé. Pevne sa riadila svojimi inštinktmí, a keď jej nakázali vziať si viac obetí, spravila to.

Nejaký čas sa nazdávala, že šlo o sabotáž. No odkiaľ – na to už neprišla. Deň po tej strašnej udalosti sa uprostred noci zdvihla z postele a privolala Merihema.

„Zavolaj ich,“ kázala červenej kapucni. „Chcem s nimi hovoriť. Už mi nič nehrozí.“

„Ja im nemôžem nič prikázať, to dobre vieš,“ zasipel Merihem. Chvíľu skúmal jej zdrvenú dušu i zoslabnuté telo. Chladný dotyk jeho mysle bol ako obklad pri horúčke. Radana zatvorila oči a dovolila mu poskytnúť jej útechu.

To nebol predurčený, pohladkal ju myšlienkami. To nebol ten, na ktorého všetci čakajú. Takto sa množia ľudia, nie my. Nestačí vytvoriť telo.

To nečakala. No len čo sa o ňu tie slová obtreli, jej myseľ sa trochu upokojila a trýznivá bolesť sa zmenila na

znesiteľnú. Dala sa oklamať. Pýcha, že privedie na svet akéhosi vybájaného bôžika, jej zastrela úsudok.

Potrebovala čas, aby sa z toho otriasla. Rozpadalo sa jej srdce. Predsa len. Nemusel to byť žiadny vládca sveta. Stačilo by jej, keby mala dovolené si to dieťaťko podržať. Máteho dieťa. Hoci to najobyčajnejšie ľudské, teplucké. Túžila po niečom, čo ich spojí. Bez dieťaťa a bez Henryho sa Máté rýchlo začal meniť iba na trpkú spomienku.

Na zaháňanie bólu nebol nikto dokonalejší ako Giuliano a Evangela.

Radana bola len živá kôpka nešťastia, okolo ktorej chodili po špičkách. Prijali ju do svojho domova ako túlavého psa. Dostala peleštek, krmili ju a škrabkali. Radana sa opäť pomaličky začínala hýbať, zhovárať sa a zvykala si na útočisko na Floride, kam sa de Vosovci uchýľovali najčastejšie.

S Giulianom sa dlho len obchádzali. Pozdravil, prišiel sa slušne spýtať na jej zdravie, ale neotravoval ako Evangela. Od Radany sa nechcela odlepiť, čo sa napokon ukázalo ako najväčšia pomoc. Ochutnávky, nákupy, výstavy či práca so zvieratami Radanu vytrhli z trápenia.

Radana trávila množstvo času sledovaním telky. Podmienky musela mať nasledovné: zatemnená miestnosť, hrubá deka a banánovo-čokoládové jednohubky na dosah ruky. Keď si Evangela všimla, že Radane sa na obrazovke dokola mihá Kevin Sorbo zamlada, pripravila prevzapanie. Pod zámienkou nákupu nových plemenných žrebčiek vylákala Radanu z jej brloha. Seriálový Hercules k nej na ranči kráčal s vopred natiahnutou rukou a so známym širokánskym úsmevom. To bol okamih, keď sa ako-tak prestala zožierať. Začala radšej zízať.

Podobné stretnutia boli pre de Vosovcov bežnou zábakou. Giuliano Evangele z času na čas sprostredkoval schôdzku s osobnosťami šoubiznisu. Stačilo, aby žieňa

doma trochu zakňučalo, a už aj sa vyrážalo na filmovú premiéru cez pol Ameriky.

Doma na Floride sa Radana pozvoľna púšťala do nových aktivít. Spolu s Evangelou sa venovali aj opusteným deťom, chudobným či vážne chorým.

Radana sa opäť obšmietala okolo nemocníc, plná chuti pomáhať. Evangela preto zosnovala ďalší výlet. Tentoraz na Kalifornskú univerzitu v Los Angeles.

Prezreli si kampus. Sťahovala sa doň o týždeň. Keď mala Radana všetko zariadené a bola prijatá do školy, Giuliano jej pomohol zriadiť si laboratórium. Všetko, čo sa na univerzite naučila, zdokonaľovala v súkromí. Obete na experimenty či na jedenie si nezháňala sama. Približne v tom čase začala opäť komunikovať s Východným spoločenstvom.

Oslovila ho naozaj priamo. Vyslala posla Voroninovi, ktorý jej obratom odkázal, že jeho vodca potrebuje jej pomoc.

Správa zo Singapuru sa skôr ako na prosbu podobala na príkaz. Alektus ju ochraňoval celý jej pozemský život. Vyžadoval vďaku.

Plánoval aj konať nanajvýš delikátne. Tým si bola istá.

Zosnoval toho veľa. Zajatie archanjela, koniec Liamovej vlády a tichý, takmer nekrvavý prevrat v Innsbrucku boli Alektusove najväčšie úspechy. Určite to však nebolo všetko. Prsty mohol mať v tisíckach drobností.

Radana súhlasila a stretla sa s ním. Nemusela ho o to ani žiadať, sám jej prisľúbil súkromie a slobodu vo všetkých jej rozhodnutiach. To bola zvedavá.

Vytvoril jej priechod. Stačilo jej zbehnúť na pustú pláž za sídlom de Vosovcov a prepchať sa puklinou pomedzi balvany. V ich objatí zívala diera. Tá Radanu vyplula rovno do bordových závesov, z ktorých sa vymotala až s Talangovou pomocou.

Ocitla sa v divadle. Na nelegálneho démonológa spo- medzi metrov visiacej látky vykukla usmievavá dievčenská tvárička a jeho srdce sa rozbúchalo v okamžitej reakcii.

„Ešte sa ma bojíš?“ spýtala sa Radana.

Talang neodpovedal. Len jej pridržal ťažký záves. Ovládal sa dokonale a na ľahké modré šaty, čo jej tesne obopínali hrud', ani nepozrel.

Nemusel ju viesť. Mysľou zmapovala veľkú časť Singa- puru, nielen budovu divadla, a tak jej nerobilo problém vykročiť k vestibulu za profesorom. Jeho telo tam objavila takmer okamžite. Pochopila všetko.

Talang ju napriek tomu sprevádzal. Radmi sedadiel v obrovskej sále prešli v tichosti. Démonológovi stále chý- balo oko. Radana zboku hľadela na jeho jazvu, vystavenú na obdiv.

„Môžeš sa dohodnúť s niektorým z vašich démonov, aby ti vytvoril nové oko, nie?“

„Môžem,“ odvetil vo svojom jazyku, „ale nechcem. Tá jazva je od vás. Páči sa mi.“

„To myslíš vážne?“

Pravý kútik úst mu skrivil úsmevček. „Nie je to len pre- to. Potrebujem si pripomínať, že zaútočiť môže všetko. Aj niečo nevinné a milé. V našom svete neexistuje čistá by- tosť. Tie sú iba vo svetlom spektre.“

„No nie je tu ani žiadna úplne skazená,“ dodala.

„Ste veľká optimistka, pani Radana!“ zvolal z posled- ného radu sedadiel známy hlas profesora Engelsa.

Zvrtla sa za ním. Opäť nevycítila jeho vedomie. Sedel si tam, celkom uvoľnený a s úsmevom vykúkajúcim z hus- tej hnedej brady, akoby čakal na začiatok predstavenia.

Nevidela ho dlhé mesiace. Od potýčky v Innsbrucku. So svojím nehmotným stavom bol zjavne spokojný a vyze- ral, že prišiel na to, ako z neho vyťažiť maximum. Naprí- klad obsmrdaním.

„Zdravím, profesor,“ prehodila Radana sucho. Nepáčilo sa jej, že si zrejme poletoval po svete a všade strkal nos. Možno vedel, čo sa jej stalo prednedávnom. No to určite aj druhý z jej profesorov.

Za Alektusom nemusela ísť fyzicky, ale stretnutie zoči-voči bolo pre ňu prirodzenejšie. Jeho obrovská myseľ sa rozpínala nad Singapurom ako mračno. Radana by rada vedela, o čo mu ide a prečo sa ešte nevrátil do sfér. Jeho úloha sa predsa skončila.

„Mýliš sa,“ zaznelo z tmy. „Len sa začala.“

Vestibul bol úzky a temný ako nora. Aj keď sa Radana v priestore dobre orientovala myslou, podišla k najbližšiemu oknu a strhla z neho hrubú prekážku z plsti. Dovnútra sa lenivo vplazilo šero a obkreslilo kontúry profesora Blumenbacha.

Stál v zadnej časti prázdnej miestnosti. Rovnako vysoký, chudý a strnulý, ako si ho Radana pamätala. Alektus.

„Nebuď neslušný, Johan. Nebudeme tu postávať,“ prehovoril do ticha Engels.

Démon by ho určite ignoroval, keby jeho poznámka Radane nepripomenula, že po dlhšom čase na nohách ju prepádajú kľče v bruchu. Keď sa pri stene vedľa nej s praskotom zjavilo mäkučké kreslo, bez slova si sadla.

Talang mierne sklonil hlavu na pozdrav a bol preč. Jeho myseľ čoskoro vykĺzla z Radaninho dosahu a zmizla v hlučnom meste.

„Voronin mi odkázal, že potrebuješ moju pomoc, ujo,“ prerušila ticho.

„Chceš sa rozprávať takto?“

„Áno.“

„Aspoň Radana vie, čo sa patrí,“ poznamenal Engels. Zniesol sa k nej bližšie a ostal visieť asi meter vo vzduchu napravo od jej kresla. Zložil si ruky za hlavou. „Aj ja mám otázky, Johan.“

„Nič ste netušili, pán profesor?“ spýtala sa Radana ducha.

„A ako, prosím vás? Odhaliť démona z hierarchií je pre človeka nemožné. To už ľahšie udrží stolicu po prezretých ovčích syrčekoch.“ Engels síce ostal pri vtipoch, ale jeho tón dunel ako hrom. Jeho duch bol plný emócií. Možno ho pokope držalo práve to.

„Čo, Johan?“ pokračoval Engels hlasno. „Bohovská zábava, že? Čo je, nemôžeš ma poslať preč? Zlé správy, priateľu. Mienim ťa mátať, kým sa nerozpadneš na iskričky a kým poslednú z nich nezožerú sférické červy. Potom budem mátať ich.“

„Pán profesor, ech... vôbec mu na tom nezáleží,“ upozornila ho Radana, aj keď nerada. „Sféry by určite ocenili, keby ste svoj stav využili na niečo oveľa...“

„Nerozumiete, pani Radana,“ upozornil aj on ju, už o niečo pokojnejšie. „Johana poznám už dvadsaťdva rokov. Keď prišiel odnikiaľ, každý ho obchádzal, blativca hnusného. Okrem mňa. Viete, koľko námahy som vložil do toho, aby ho v spoločenstve prijali? Koľko detí sme potom spolu vychovali?“

Alektus predsa len našiel spôsob, ako ho odohnať. Pozrel naňho a povedal: „Tie nože som si naostril sám. Bol si tá najmenšia časť brúsky. Teraz vypadni, *priateľu*.“

Duch naňho zazrel. Aj keď bol len kúštikom skladačky v Alektusových plánoch a hoci z neho ostal len tieň toho, čo býval zaživa, ešte s démonom neskončil. Odletel, no Radana vedela, že nie nadhlo.

„To od teba nebolo pekné,“ podotkla. „Cítia démoni vďačnosť?“

Alektus ostal v kúte miestnosti. Len trochu pokrčil kolená a oprel sa o parapet ďalšieho, zatemneného okna, aby uľavil napätým kĺbom svojej ľudskej schránky. „Nie,“ odvetil krátko.

„Neverím,“ Radana sa oprela tiež a skleslo vydýchla. „Dobre. Nech je to už za nami.“

O dve hodiny mala ísť s Evangelou a Giulianom do kúpeľov na procedúry, ktorým obaja hovorili *nebíčko*. Tvrдили jej, že prameň, čo tam vyviera, nadobro skoncuje s jej kŕčmi. Radana ich však podozrievala, že ju len konečne chceli vidieť nahú.

„Tak čo teda máš za lubom?“ spýtala sa priamo.

Alektus celý čas vytváral jej myslí priestor. Ťahal sa svojím vedomím do výšky i hĺbky, aby nezavadil o to jej. Len čo mu však položila otázku, o niečo sa myslou priblížil a zľahka sa dotkol vonkajšieho okraja jej mysle.

Neodtiahla sa. Mal pravdu. Komunikácia rečou bola príliš obmedzujúca.

„Nemáš strach,“ povedali ústa profesora Blumenbacha. „To je dobre. Nikto ti viac nechce ublížiť.“

„To počúvam stále,“ odvetila. „Vieš... ujo, teraz keď mi už nič nehrozí... mám zlý pocit, že niečo hrozí všetkým ostatným. Cítiš to tiež?“

Díval sa na ňu s elánom skrachovaného bezdomovca.

„Nie.“

„Hm. Máte mi raz povedal, že po ňom príde *označený*, ktorý konečne nastolí v zemskej sfére rovnováhu. Ako dobre vieš, keďže si ma špehoval, myslela som si, že budem jeho matka.“

Alektus mlčal.

„No nie som,“ dodala. „Ani nebudem. Je to niečo, čo ste chceli, aby tu rovnováha nikdy nenastala?“

Démonovi nebolo do reči. Radanu jeho tajnostkárstvo tak napaprčilo, až ho nepríjemne štuchla myslou. Profesorovi Blumenbachovi trhlo prstami ruky.

„Obviňuješ nás z toho, čo sa ti stalo?“ spýtala sa ticho. „Ani len netušíš...“

„Čo?“

„Tvoj otec,“ vyslovil a myslou jej ukázal výsek vesmíru plný energie, väčší a spletitejší, než zatiaľ dokázala pochopiť, samotné centrum Berithovej existencie, „cítil toho maličkého, *označeného*. Cítil, že je blízko. Ide mu oňho, nie o teba.“

Radana sa usmiala. „Au. No keď je to takto, gratulujem mu. Narobiť taký bordel pre niečo, čo sa ani nestane, to sa len tak nevidí.“

„Mláďa, varujem ťa, nemalo by si...“

„Takže preto na mňa kašle. Dobre, beriem. Keď s ním budeš, povedz mu, že mu odporúčam zvieŕ iného anjela a spraviť si dačo lepšie, ako som ja. Azda mu to už vyjde.“

Alektus opäť mlčal, tentoraz napäto. Až keď vysvitlo, že zemská sféra sa napriek Radaniným slovám neroztrhne vo dvoje, bol ochotný reagovať na jej drzosť.

„Tvoj otec ťa tak skoro nenavštívi. No tebe už nič nebráni v tom, aby si šla za ním. Nerob to však bezo mňa. Ak sa zatiaľ nepostarám o tvoje telo, prídeš oň.“

„Mám roky putovať temnou sférou, aby ma mohol ignorovať aj tam? Ťažko. Od démonov nechcem nič. No celkom ma zaujímajú anjeli.“

Alektusova myseľ sa zavlnila, no Radana nerozpoznala jeho emóciu.

„Anjeli zaujímajú mnohých,“ povedal len.

Uvažovala nad jeho slovami. Nemusel v tom pokračovať, keby nechcel. Dával jej odpovede.

„Nebolo to kvôli mne, však?“ Radana naňho uprene hľadela. Jeho tvár ako obyčajne neprežrádzala nič.

Mal more času. Nebol zvedavý a v rozhovore ju nepovzbudzoval. No ani sa ho obzvlášť nestránil. Nedalo sa odhadnúť, či ho výhra v Innsbrucku potešila. Tváril sa skôr, že archanjela sa podarilo zajať v rovnako otravný pozemský deň, akým bol každý iný.

„Všetci ste riskovali,“ dochádzalo Radane, „ale nie pre moje bezpečie. Robili ste to pre seba.“

Na démonovej tvári sa predsa len mihol škaredý tieň, keď spojil obočie.

„Bože. Prečo by sa všetci zaujímali o mňa?“ Radana viac nemohla obsedieť. Vyskočila na nohy. „Nechal si ma uveriť, že som výnimočná, aby si ma zaslepil. Celá hierarchia tmy prahne po anjeloch! A teraz sú tu!“

„Opravím ťa,“ vystriedal jej vášnivý prejav suchopárny hlas pána Blumenbacha. „K risku sa pristúpilo *aj* kvôli tebe. Si nevynechateľná. Jeden z najdôležitejších krokov. Si dôkaz, ktorý tvojmu otcovi ukázal novú cestu.“

„Musím ich varovať,“ zamrmlala si. Jej zlý pocit konečne nadobúdala obrisy. Obrátila sa späť k démonovi. „Sú to moje tety. Sú v nebezpečenstve!“

Alektus jej to nevyvrátil. Na jej paniku zareagoval ukážkovo. Ostal vyrovnaný a zľahka zatlačil o Radaninu rozvírenú myseľ. *Len ticho, mláďa. Nerozumieš tomu.*

Radana si znovu sadla. Vliat sa do nej jeho pokoj. Ne-manipuloval ju. Iba jej umožnil pozrieť sa na tú novinku s chladnou hlavou.

„No čo to znamená, že chcú anjelov?“ ťahala z neho Radana ďalej. „Ako ich poznám, plánujú sa dostať aj do svetlého spektra a... pohltiť jeho energiu. Či niečo také.“

„Niečo také,“ odvetil Alektus, „hierarchia tmy určite neplánuje. Vytváraš závery bez vedomostí.“

Radana naňho zazerala s podopretou bradou.

„Skúsím ti to vysvetliť tak, aby si porozumela.“

„Keby si bol taký láskavý.“

Nezdalo sa, že by to robil ochotne, ale odlepil sa zo svojho kúta a podišiel k Radane. Alektus sa znovu rozhodol vyjadriť sa gestami ľudí. Sadol si rovno na zem oproti nej. Hľadela naňho zhora.

„Svetlo má väčšiu moc ako tma. Vždy to tak bolo,“ povedal.

Radana sa k nemu podvedome naklonila. Dúfala, že

povie niečo také pekné. Ibaže pri tom mohol znieť trochu romantickejšie, a nie akoby prednášal o typoch hospodárskych strojov.

„Pre nás, bytosti temného spektra, je nemožné ho ovládnuť. Svetlo sa šíri tmou ako nákaza, stačí ho málo. Neplatí to však opačne. Do svetlého spektra by sa mohla vydať aj celá hierarchia tmy – nezmenilo by sa nič. Žiarila by rovnako a démoni by jej energiu nestrávil.“

„Takže? Načo sa tam teda hrabú?“

„Pretože Berith našiel spôsob, ako sa k tej energii dostať. Okľukou.“

„Akou?“ Radana sa tak nakláňala, až skoro vypadla z kresla.

Alektusovi sa z neznámej, ale veľmi podivnej príčiny zjavilo na tvári niečo ako úsmev. „Cez teba,“ povedal a po chvíľke, ktorú Radana potrebovala na spracovanie, dodal: „A cez ďalšie zmiešané mláďatá.“

Radana pekne pomaly opäť zaborila chrbát do opierky. No do paroma. Svinari.

Nepochybovala, že jej vraví pravdu. Bola pokus. Vydařený.

„Si hybrid, to už vieš,“ potvrdil. „Prvý kríženec – dokonale schopný adaptovať sa na ktorúkoľvek časť spektra. Keby si sa vo sférach vybrala za svetlom, našla by si tam pre seba mnoho energie. Energie, ktorú by si mohla pri niesť do temného spektra pre jeho pánov.“

„Takže vôbec nejde o Zem?“

Alektus vstal a na chvíľu sa znova stal profesorom Blumenbachom. V priestore okolo neho sa zjavili sférické chumáče: strieborné, tmavé, no i zopár červených. Chveli sa od drobného množstva energie, ktoré v nich prúdilo.

Vestibul divadla zmizol. Ostala len temnota a záblesky chumáčov.